

УДК 347.77

Ігор Якубівський,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Львівського національного університету імені Івана Франка

МЕЖІ ЗДІЙСНЕННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В КОНТЕКСТІ КОНКУРЕНТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

У статті проаналізовано межі здійснення майнових прав інтелектуальної власності крізь призму законодавства України у сфері захисту економічної конкуренції. Викладені теоретичні висновки та практичні рекомендації, спрямовані на вдосконалення законодавства України та приведення його у відповідність до актів ЄС.

Ключові слова: майнові права інтелектуальної власності, антиконкурентні узгоджені дії, недобросовісна конкуренція.

Постановка проблеми. Відповідно до ч. 5 ст. 13 Цивільного кодексу України (далі – ЦКУ), не допускається використання цивільних прав з метою неправомірного обмеження конкуренції, зловживання монополією становищем на ринку, а також недобросовісна конкуренція.

Дотримання конкурентного законодавства має велике значення для здійснення майнових прав інтелектуальної власності. Адже сама природа вказаних прав передбачає закріплення за певною особою виключного права вчиняти щодо об'єкта певні дії з усуненням усіх інших суб'єктів від вчинення таких дій. Тому часто досліджувані права називають «монополіями» [1, с. 13]. Проте, як зазначається у літературі, той факт, що право інтелектуальної власності обумовлює можливість надання виключного права використання, не означає, що таке право звільнене від дії права конкуренції. При цьому одне право не виключає іншого. І право інтелектуальної власності, і право конкуренції спрямовані на прискорення інновацій та забезпечення ефективної експлуатації нововведень [2, с. 455].

Аналіз останніх досліджень. Теоретичну базу дослідження склали наукові праці таких вчених, як В.А. Дозорцев, Ю.М. Капіца, Г.В. Цірат та ін.

Постановка завдання. У статті ставиться завдання проаналізувати проблемні аспекти взаємодії положень законодавства у сфері інтелектуальної власності з положеннями конкурентного законодавства в аспекті меж здійснення майнових прав інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. У ст. 1 ЗУ «Про захист економічної конкуренції» від 11.01.2001 визначено, що економічна конкуренція (конкуренція) – змагання між суб'єктами господарювання з метою здобуття завдяки власним досягненням переваг над іншими суб'єктами господарювання, внаслідок чого споживачі, суб'єкти господарювання мають можливість вибирати між кількома продавцями, покупцями, а окремий суб'єкт господарювання не може визначати умови обігу товарів на ринку.

До дій, вчинення яких забороняється і тягне відповідальність відповідно до вказаного закону, належать антиконкурентні узгоджені дії. Відповідно до ст. 6 ЗУ «Про захист економічної конкуренції», антиконкурентними узгодженими діями є узгоджені дії, які призвели чи можуть призвести до недопущення, усунення чи обмеження конкуренції.

Згідно зі ст. 9 ЗУ «Про захист економічної конкуренції», положення статті 6 цього Закону не застосовуються до угод про передачу прав інтелектуальної власності або про використання об'єкта права інтелектуальної власності в тій частині, в якій вони обмежують у здійсненні господарської діяльності сторону угоди, якій передається право, якщо ці обмеження не виходять за межі законних прав суб'єкта права інтелектуальної власності. При цьому вважається, що не виходять за межі прав, зазначених у частині першій цієї статті, обмеження стосовно обсягу прав, які передаються, строку та території дії дозволу на використання об'єкта права інтелектуальної власності, а також виду діяльності, сфери

використання, мінімального обсягу виробництва.

Наведені вище положення стосуються, зокрема, меж здійснення виключного права дозволяти використання об'єкта права інтелектуальної власності, що опосередковується відповідними договорами (ліцензійний договір, договір комерційної концесії), а також розпоряджання вказаними правами у формі їх відчуження (договір про передання майнових прав інтелектуальної власності). Тому, наприклад, визначення у ліцензійному договорі способів, строку та території використання об'єкта не дає підстав для кваліфікації таких дій як антиконкурентних узгоджених дій.

Водночас у літературі цілком слушно підкреслюється, що норми ст. 9 ЗУ «Про захист економічної конкуренції» є досить загальними та не враховують повною мірою досвід застосування конкурентного законодавства при укладенні договорів з трансферу технологій в ЄС [2, с. 472].

У цьому аспекті варто зазначити, що в рамках права Європейського Союзу (далі – ЄС) питанням співвідношення норм про захист конкуренції з нормами права інтелектуальної власності приділяється досить серйозна увага. Йдеться, насамперед, про положення ч. 1 ст. 101 Договору про функціонування ЄС, відповідно до якої як несумісні з внутрішнім ринком забороняються всі угоди між суб'єктами господарювання, рішення об'єднань суб'єктів господарювання та узгоджені практики, що можуть вплинути на торгівлю між державами-членами і метою або наслідком яких є перешкодження, обмеження або спотворення конкуренції на внутрішньому ринку. При цьому ч. 2 цієї статті Договору передбачено, що будь-які угоди або рішення, що заборонені на підставі цієї статті, автоматично вважаються нікчемними.

У цьому аспекті особливого значення набувають положення ч. 3 ст. 101 Договору про функціонування ЄС, які передбачають загальні умови, за яких вищенаведені положення ч. 1 не застосовуються. Станом на сьогодні в рамках ЄС прийнято низку регламентів, що конкретизують ці положення. Йдеться, зокрема, про Регламент комісії (ЄС) № 772/2004 від 27.04.2004 про застосування статті 81(3) Договору до категорій договорів про передачу технологій (далі – Регламент № 772/2004) та Регламент Комісії (ЄС) № 330/2010 від 20.04.2010 про застосування статті 101(3) Договору про функціонування ЄС до категорій вертикальних угод та узгоджених дій (далі – Регламент № 330/2010). Актуальність даних документів посилюється з огляду на те, що ст. 256 Угоди про асо-

ціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, від 27.06.2014 (далі – Угода про асоціацію), ратифікованої Законом України від 16.09.2014, передбачено, що Україна наближує своє законодавство про конкуренцію та практику застосування до *acquis* ЄС. Так, для імплементації положень Регламенту № 772/2004 та Регламенту № 330/2010 передбачено трирічний строк після набрання Угодою чинності.

Регламент № 772/2004 стосується договорів про передачу технологій (*technology transfer agreements*). Відповідно до ст. 1 (b) даного Регламенту, «угода про передачу технологій» означає патентну ліцензію, угоду про ліцензування ноу-хау, угоду про ліцензування авторського права на програмне забезпечення або змішану угоду про ліцензування патенту, ноу-хау або авторського права на програмне забезпечення, яка містить положення, що стосуються продажу та купівлі продукції або що стосуються ліцензування інших прав інтелектуальної власності або уступки прав інтелектуальної власності за умови, що ці положення не є основним предметом угоди та безпосередньо стосуються виробництва контрактної продукції; також вважаються угодами про передачу технологій уступки патентів, ноу-хау, авторського права на програмне забезпечення або їх комбінації, коли частина ризику, пов'язаного з використанням технології, залишається у сторони, що уступає, зокрема, коли сума, яка виплачується як компенсація за уступку, залежить від обороту, що отримує сторона, якій були уступлені права, стосовно продукції, виробленої із застосуванням уступленої технології, кількості такої продукції або числа операцій, виконаних із застосуванням технології.

У ст. 2 Регламенту № 772/2004 передбачено, що на підставі статті 81(3) Договору та відповідно до положень цього Регламенту Стаття 81(1) Договору не застосовується до угод на передачу технологій, що укладаються між двома підприємствами та дозволяють виробництво договірної продукції.

При цьому ст. 3 даного Регламенту встановлені порогові значення частки на ринку підприємств-учасників угоди про передачу технологій, що є умовою застосування вилучень, передбачених ст. 2. Для конкуруючих підприємств-учасників угоди порогове значення сукупної частки ринку становить 20 % на відповідних ринках технологій та товарних ринках, яких це стосується, а для неконкуруючих підприємств-учасників угоди частка кожної сторони на відповідному ринку не повинна перевищувати 30 %.

У ст. 4 Регламенту № 772/2004 детально прописані випадки, в яких передбачені ст. 2 вилучення не застосовуються при укладенні відповідних угод між підприємствами-конкурентами (ч. 1) та підприємствами, які не є конкурентами (ч. 2). Крім того, ст. 5 Регламенту визначено зобов'язання, що містяться в угодах про передачу технологій, щодо яких вилучення, передбачені ст. 2, не застосовуються.

Станом на сьогодні законодавство України передбачає інші порогові значення частки на ринку, які дозволяють відповідні узгоджені дії суб'єктів господарювання і звільняють їх від обов'язку одержання дозволу органів Антимонопольного комітету України (далі – АМКУ) (п.2.2.2. Типових вимог до узгоджених дій суб'єктів господарювання для загального звільнення від попереднього одержання дозволу органів АМКУ на узгоджені дії суб'єктів господарювання, затверджених розпорядженням Антимонопольного комітету України від 12.02.2002 № 27-р).

Регламент № 330/2010 у ст.1 (а) передбачає, що «вертикальна угода» означає угоду або узгоджену практику між двома або більше підприємствами, кожне з яких функціонує для цілей угоди або узгодженої практики, на різних рівнях ланцюга виробництва або дистрибуції, яка стосується умов, за яких сторони можуть придбавати, продавати або перепродавати окремі товари або послуги.

У ст. 2 Регламенту № 330/2010 передбачено, що, відповідно до частини 3 статті 101 Договору та згідно з положеннями цього Регламенту, частина 1 статті 101 Договору не застосовується до вертикальних угод.

Відповідно до ч. 3 ст. 2 Регламенту № 330/2010, виключення, передбачене у частині 1, застосовується до вертикальних угод, які містять положення, що стосуються передавання покупцеві або використання покупцем прав інтелектуальної власності, за умови, що такі положення не становлять основний предмет таких угод і безпосередньо пов'язані з використанням, продажем або перепродажем товарів або послуг продавцем або його клієнтами. Виключення застосовується за умови, що стосовно контрактних товарів або послуг такі положення не містять умов щодо обмежень конкуренції, з тим же предметом, що і вертикальні обмеження, на які не поширюється виключення відповідно до цього Регламенту.

Як і в Регламенті № 772/2004, Регламент № 330/2010 у ст. 3 передбачає порогові значення частки на ринку: винятки, передбачені в статті 2, застосовують за умови, що сфера дій постачальника не перевищує 30 % відповідного ринку, на якому він продає товари або послуги відповідно до угоди, а сфера дій

та участі покупця не перевищує 30 % відповідного ринку, на якому він купує товари або послуги, передбачені угодою.

Регламент № 330/2010 у ст. 4, 5 передбачає обмеження застосування вилучень, передбачених ст. 2. Цими положеннями досить детально прописано умови, за яких відповідні вертикальні угоди не підпадають під сферу дії вилучень, передбачених даним Регламентом.

Під категорію «вертикальних угод» за Регламентом № 330/2010 підпадають, зокрема, договори комерційної концесії, які в Україні врегульовані главою 76 ЦКУ та главою 36 Господарського кодексу України (далі – ГКУ).

У цьому аспекті звертає на себе увагу ст.1122 ЦКУ, в якій передбачено особливі умови, які можуть міститися у договорах комерційної концесії (ч. 1), а також умови договорів комерційної концесії, які визнаються нікчемними (ч. 2,3). Близькі за змістом положення закріплені у ст. 376 ГКУ. Аналіз наведених положень кодексів засвідчує існування у них певних розходжень із Регламентом № 330/2010, на що вже зверталася увага в літературі [2, с. 484-486]. Однак усунення даних суперечностей на даний час стало ще більш актуальним з огляду на зобов'язання України відповідно до ст. 256 Угоди про асоціацію.

Відповідно до ч. 2 ст. 1122 ЦКУ, умова договору, згідно з якою праволоділець має право визначати ціну товару (робіт, послуг), передбаченого договором, або встановлювати верхню чи нижню межу цієї ціни, є нікчемною.

У свою чергу ст. 6 ЗУ «Про захист економічної конкуренції» передбачає, що антиконкурентними узгодженими діями, зокрема, визнаються узгоджені дії, які стосуються встановлення цін чи інших умов придбання або реалізації товарів.

У ст. 4 (а) Регламенту № 330/2010 передбачено більш гнучке регулювання питання цін на продукцію: звільнення, передбачене у статті 2, не застосовується до вертикальних угод, які, прямо або опосередковано, самостійно або в поєднанні з іншими факторами під контролем сторін, мають своєю метою, зокрема, обмеження можливості покупця визначати ціну продажу без шкоди можливості постачальника застосовувати максимальну ціну продажу або рекомендувати ціну продажу, за умови, що в результаті тиску або стимулів, запропонованих будь-якою зі сторін, вони не досягають фіксованої або мінімальної ціни продажу.

Наведене положення відображає тенденцію, яка спостерігається у законодавстві багатьох західних країн щодо регулювання

даного питання. У цьому аспекті Г.В. Цірат звертає увагу на те, що на даний час законодавці багатьох країн континентальної Європи та англо-американської правової сім'ї дійшли висновку, що встановлення верхньої межі ціни товару (робіт, послуг) є позитивним явищем, оскільки від цього одержує переваги кінцевий споживач [3, с. 71].

Варто зазначити, що такий підхід до тлумачення положень ст. 6 ЗУ «Про захист економічної конкуренції» застосовується господарськими судами України. Так, у п.6 Інформаційного листа ВГСУ від 13.04.2007 № 01-8/229 «Про деякі питання практики застосування конкурентного законодавства» сказано, що встановлення максимальних роздрібних цін на ринку певних товарів не може бути визнано антиконкурентними узгодженнями діями у формі суттєвого обмеження конкурентоспроможності інших суб'єктів господарювання на ринку без об'єктивно виправданих на те причин на підставі ч. 2 ст. 6 ЗУ «Про захист економічної конкуренції».

Також, як бачимо, Регламент № 330/2010 допускає можливість встановлення у договорі рекомендованої ціни, що відповідає практиці укладання договорів франчайзингу, яка склалась у країнах ЄС.

У ч. 3 ст. 1122 ЦКУ передбачено: «Умова договору, відповідно до якої користувач має право продавати товари (виконувати роботи, надавати послуги) виключно певній категорії покупців (замовників) або виключно покупцям (замовникам), які мають місцезнаходження (місце проживання) на території, визначеній у договорі».

Одразу ж звертає на себе увагу технічна помилка, яка наявна у наведеному положенні кодексу. Воно є незавершеним, оскільки не передбачає, який саме правовий наслідок тягне за собою включення в договір комерційної концесії означеної умови. За логікою законодавця у даному випадку мало би йтися про нікчемність такої умови, так само як і в ч. 2 цієї статті. Проте залишається фактом, що станом на сьогодні немає прямої норми в законі, яка би передбачала, що умова договору комерційної концесії, визначена ч. 3 ст. 1122 ЦКУ, є нікчемною.

Відповідно до ст. 4 (b) Регламенту № 330/2010, звільнення, передбачене у статті 2, не застосовується до вертикальних угод, які, прямо або опосередковано, самостійно або в поєднанні з іншими факторами під контролем сторін, мають своєю метою, зокрема, обмеження території, на якій або клієнтам з якої продавець – учасник угоди може продавати контрактні товари або послуги, без шкоди обмеженню щодо місця його застосування, за виключенням:

(i) заборони активних продажів на виключній території або виключній групі клієнтів, зарезервованій для постачальника або виділеного постачальником для іншого покупця, коли така заборона не обмежує продажів клієнтів покупця;

(ii) заборони продажів кінцевим користувачам покупцем, який функціонує на рівні оптової торгівлі;

(iii) заборони продажів членами системи вибіркової дистрибуції не уповноваженим дистрибуторам в межах території, виділеної постачальником для функціонування такої системи;

(iv) обмеження здатності покупця продавати компоненти, поставлені для збирання, клієнтам, які використовуватимуть їх для виробництва товарів того ж типу, як і той, що виробляється постачальником.

Отже, стосовно умов про територіальні обмеження Регламент № 330/2010 містить досить детальне і водночас гнучке регулювання, допускаючи 4 випадки, коли відповідні обмеження щодо території чи кола покупців вважаються допустимими.

Таким чином, можемо констатувати, що положення ст. 1122 ЦКУ станом на сьогодні не відповідають вимогам Регламенту № 330/2010. На думку окремих фахівців, найбільш вдалим вирішенням питань регулювання договорів франчайзингу конкурентним законодавством було би прийняття АМКУ Типових вимог до узгоджених дій щодо комерційної концесії відповідно до його компетенції, визначеної статтею 11 Закону [3, с. 486].

На наш погляд, відповідні питання мали б регулюватися на рівні закону, а не актами АМКУ. Щодо цього теоретично можливі два варіанти: або передбачити відповідні норми у ЦКУ (ст. 1122), або ж закріпити їх у ЗУ «Про захист економічної конкуренції». Видається, що, з огляду на сферу регулювання вказаних законодавчих актів, більш органічним був би другий варіант. ЦКУ не повинен містити детального регулювання питань щодо захисту економічної конкуренції, оскільки для цього існує спеціальне законодавство у цій сфері.

Згідно з ч. 5 ст. 13 ЦКУ, здійснюючи майнові права інтелектуальної власності, праволоділець зобов'язаний утримуватися від дій, які відповідно до законодавства є недобросовісною конкуренцією.

У ст. 10 bis Паризької конвенції про охорону промислової власності 1886 р. передбачено, що країни Союзу зобов'язані забезпечити громадянам країн, що беруть участь у Союзі, ефективний захист від недобросовісної конкуренції. Актом недобросовісної конкуренції вважається будь-який акт кон-

курентції, що суперечить чесним звичаям у промислових і торговельних справах.

На рівні внутрішнього законодавства України визначення недобросовісної конкуренції передбачено ст. 1 ЗУ «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 07.06.1996: недобросовісною конкуренцією є будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності.

Варто зазначити, що питання взаємодії норм законодавства у сфері інтелектуальної власності із законодавством про захист від недобросовісної конкуренції виникають у судовій практиці.

Так, ПАТ «Галичина» звернулося до господарського суду з позовом про визнання недійсним рішення адміністративної колегії територіального відділення АМКУ. Скасовуючи постанову апеляційного господарського суду та залишаючи у силі рішення місцевого господарського суду, ВГСУ у своїй постанові від 03.06.2014 зазначив, що суд апеляційної інстанції, переоцінивши значення свідчення на знак для товарів і послуг «З ЧИСТИХ КАРПАТ», власником якого є позивач, помилково не врахував, що реєстрація знака для товарів і послуг хоча і надає право на маркування товару, для якого відповідний знак для товарів і послуг зареєстровано, проте не надає права на поширення інформації, що вводить в оману з посиланням на відповідне свідчення, та не може переважати право інших осіб (у тому числі потенційних споживачів) на одержання достовірної інформації про харчові продукти, зокрема правдивих даних про місце походження сировини, з якої виготовлений продукт (у разі якщо таке місце не збігається з місцезнаходженням виробничих потужностей) [4].

Як бачимо, у наведеній справі ПАТ «Галичина» як володілець свідчення здійснювало майнові права інтелектуальної власності на торговельну марку шляхом її використання. Проте такі дії визнані неправомірними в силу ст. 151 ЗУ «Про захист від недобросовісної конкуренції», оскільки ними вводяться в оману споживачі щодо місця походження сировини для відповідної продукції. У зв'язку із цим виникає питання про правомірність реєстрації такої торговельної марки взагалі.

Відповідно до ч. 2 ст. 6 ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», не можуть одержати правову охорону, зокрема, позначення, які є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо товару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу.

Проте п. 4.3.1.9. Правил складання, подання та розгляду заявки на видачу свідо-

цтва України на знак для товарів і послуг, затверджених наказом Держпатенту України від 28.07.1995 № 116, визначає дану підставу для відмови у наданні правової охорони більш широко, відносячи до позначень, що є оманливими або такими, що можуть ввести в оману, зокрема, позначення, які породжують у свідомості споживача асоціації, пов'язані з географічним походженням товарів або послуг, які насправді не відповідають дійсності.

Як приклад застосування цієї норми на практиці можна навести справу № 6/519 за позовом ДП «Писарівський спиртзавод» до АМКУ про визнання недійсним рішення, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача ОП «Ужгородський коньячний завод», та зустрічним позовом про стягнення штрафу. Як встановлено господарським судом, ДП «Писарівський спиртзавод», місцезнаходження якого с. Писарівка Кодимського району Одеської області, випускало коньяк «Графський Ужгородський». Продукція, що вироблялася спиртзаводом, не походила із Закарпатського регіону, а використання позначення «Ужгородський» могло ввести споживачів в оману щодо походження та властивостей продукції. Це підтверджено висновком Українського інституту промислової власності Державного департаменту інтелектуальної власності: зазначене Спиртзаводом у заявці від 28.09.2007 позначення «Графський Ужгородський» не відповідає умовам правової охорони, оскільки є таким, що може ввести в оману щодо товару та його виробника, бо породжує у свідомості споживача асоціації, пов'язані з певним географічним місцем виготовлення товару та певним виробником – ОП «Ужгородський коньячний завод» [5].

Порівнюючи дану справу з попередньо наведеною, слід звернути увагу на відсутність єдиних підходів у наданні правової охорони торговельним маркам, які можуть ввести в оману щодо географічного місця, з якого походить товар. Видається, що підстав для видачі свідчення на торговельну марку «З ЧИСТИХ КАРПАТ» виробникові, який знаходиться у м. Радохіві Львівської області, не більше, ніж для реєстрації торговельної марки «Графський Ужгородський» за підприємством, яке розташоване в Одеській області.

На наш погляд, подібні питання мали б вирішуватися не у площині меж здійснення майнових прав інтелектуальної власності, а в аспекті набуття майнових прав інтелектуальної власності на торговельну марку. Для цього потрібно у ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» чітко передбачити, що до оманливих належать також по-

значення, які неправдиво вказують на місце походження товару та (або) сировини, з якої він виробляється.

Висновки

У контексті меж здійснення майнових прав інтелектуальної власності велике значення має додержання правоволодільцем положень конкурентного законодавства. Нині необхідно привести положення ЗУ «Про захист економічної конкуренції» у відповідність до прийнятих в рамках ЄС регламентів. У свою чергу, ч.ч. 2, 3 ст. 1122 ЦКУ слід виключити, замінивши їх ч. 2 такого змісту: «2. Умови договору комерційної концесії, які суперечать законодавству у сфері економічної конкуренції, є нікчемними». З метою запобігання порушенню законодавства про захист від недобросовісної конкуренції при здійсненні майнових прав на торговельну марку доцільно абзац 5 ч. 2 ст. 6 ЗУ «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» викласти в такій редакції: «є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо то-

вару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу, а також щодо місця походження товару, послуги та (або) сировини, з якої виробляється цей товар;».

Список використаних джерел

1. Дозорцев В.А. Интеллектуальные права: Понятие. Система. Задачи кодификации : сборник статей / В.А. Дозорцев; Исслед. центр частного права. – М.: Статут, 2005. – 416 с.
2. Право інтелектуальної власності Європейського Союзу та законодавство України / за ред. Ю.М.Капіці: кол. авторів: Ю.М. Капіца, С.К. Ступак, В.П. Воробйов та ін. – К.: Видавничий Дім «Слово», 2006. – 1104 с.
3. Цират Г.В. Руководство по составлению и заключению франчайзинговых договоров: право и практика : учебно-практическое пособие / Г.В. Цират. – К.: Истина, 2010. – 352 с.
4. Постанова Вищого господарського у України від 03.06.2014 у справі № 921/918/13-г/7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/39057383>
5. Постанова Вищого господарського суду України від 06.07.2010 у справі 6/519 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reyestr.court.gov.ua/Review/10356589>

В статті дослідовані межі здійснення майнових прав інтелектуальної власності з точки зору законодавства України о захисті економічної конкуренції. Изложены теоретические выводы и практические рекомендации по усовершенствованию законодательства Украины и приведения его в соответствие с актами ЕС.

Ключевые слова: имущественные права интеллектуальной собственности, антиконкурентные согласованные действия, недобросовестная конкуренция.

The limits of exercising of intellectual property rights in the context of Ukrainian legislation on protection of economic competition were observed in the article. There were made theoretical conclusions and practical recommendations for improvement of Ukrainian legislation and its harmonization with EU law.

Key words: intellectual property rights, anticompetitive concerted actions, unfair competition.